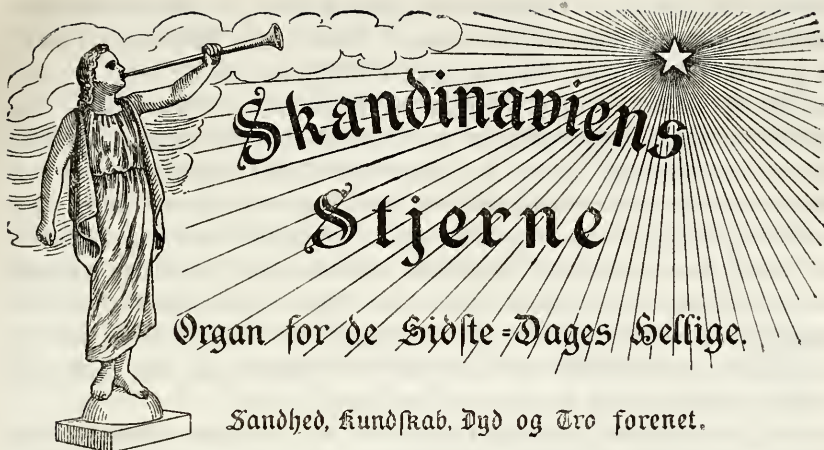

Nummer 20	15. Oktober 1912	61. Aargang

Genealogiens Plads i Frelsningsplanen.

Af Nephi Anderson.

Enhver oplyst og virkelig Sidste-Dages Hellig burde tro lige saa meget paa Genealogi som paa Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, og denne Tro burde vise sig i Gjerninger paa samme Maade, som Troen paa Daab, Tiende eller et hvilket som helst andet Princip i Evangeliet viser sig at være en sand Tro derved, at disse Principper efterleves og adlydes. Paastanden om, at enhver Sidste-Dages Hellig burde være en Genealog, kan maaske ved første Øjekast synes lidt yderliggaaende; det vil derfor være nødvendigt at bevise denne Paastand ved i Korthed at forklare, hvad de Sidste-Dages Hellige tro paa med Hensyn til Menneskeslægtens Frelse.

Denne vor Tro kan sammenfattes i følgende Sætning: Det er Guds Gjerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket, og dette er et Resultat, som opnaas ved at adlyde de evige Love. „Hvert Rige er givet en Lov", siger Herren til Joseph Smith, „og hver Lov har ogsaa visse Grændser og Betingelser. Alle Væsener, der ikke ere disse Betingelser lydige, blive ikke retfærdiggjorte". Alle de Væsener, som adlyde de Love, der ere givne til dem og afpassede efter deres særlige Tilstand og Opholdssted, blive derimod forløste og retfærdiggjorte.

Den Lov, den Betingelse, paa hvilken alle menneskelige Væsener, som faa Legemer paa denne Jord, kunne blive frelste og fuldkommen-

gjorte, blev formuleret i Himlen, før Jorden blev til. Den Plan, hvorigjennem Menneskeslægten kunde opnaa Frelse, blev bekjendtgjort der, og vi kjende den under Navnet: Jesu Kristi Evangelium.

De forberedende og grundlæggende Principper i denne Plan eller dette Evangelium ere fornyligt af en af vore Forfattere fremsatte saaledes:

1. Tro paa Gud Fader, paa hans Søn Jesus Kristus og paa den Helligaand. Vi maa anerkjende dem som Himlens styrende Magt, der hersker og regjerer over alle Ting og er almægtig, retfærdig og alvis.

2. Vi maa anerkjende Jesu Kristi altomfattende Forsoning, tro paa, at han er Verdens Forløser, baade fra Adams Overtrædelser og fra vore egne personlige Synder, paa Betingelse af, at vi omvende os.

3. Vi maa omvende os fra alle vore Synder og give Gud vort Hjerte i den oprigtige Hensigt at tjene ham.

4. Vi maa lade os døbe i Vand til vore Synders Forladelse af En, som er kaldet af Gud og i Besiddelse af guddommelig Myndighed til at udføre Evangeliets Ordinancer.

5. Saadanne, som have Myndighed, maa lægge deres Hænder paa vore Hoveder, saaledes at vi igjennem denne deres Handling kunne modtage Daab med den Helligaand — Sandhedens og Profetiens Aand, der leder ind i al Sandhed.

6. Vi maa være villige til at tjene Herren af vort ganske Hjerte, Sjæl og Sind og holde hans Bud til vor sidste Stund.

Disse ere Evangeliets Grundprincipper og kunne ikke forandres eller tilsidesættes. De ere alle af lige stor Betydning, og ingen af dem kan udelades. De ere alle lige nødvendige for alle Mennesker, som ere Loven underkastede lige fra Adams Dage til Jordelivets Ophør.

Det er en let forstaaelig Kjendsgjerning, at mange Generationer af Menneskeslægten ikke have kjendt noget til disse Evangeliets Love. Af en eller anden Grund, som vi ikke altid ere bekjendte med, har Uvidenhed om Jesu Kristi Evangelium været fremherskende iblandt mange Folkeslag og Nationer. Det Spørgsmaal opstaar da ganske naturligt: Hvorledes gaar det dem, som ikke have modtaget Evangeliet i dette Liv? Eftersom de ikke have kjendt Loven, hvorledes skulle de da blive retfærdiggjorte? Dette Spørgsmaal har i Aarhundreder foruroliget den religiøse Verden. Kristus og hans Apostle lærte, at Evangeliet var for alle Mennesker, og dog er der Millioner, som ikke have modtaget det. Ere alle disse fortabte? En saadan Tanke er frygtelig, og dog er der nogle Religionslærere, som fremsætte den, idet de betragte Guds Love for at være uomstødelige og, hvis der tilsyneladende er en Uoverensstemmelse eller Modsigelse, ikke tage hans Retfærdighed og Naade i Betragtning. De henvise til den Kjendsgjerning, at Mesteren sagde, at et Menneske maa fødes af Vand og Aand, før han kan indkomme i Guds Rige. De mene, at dersom dette er sandt, da ville de, som ikke ere fødte af Vand,

ikke kunne indkomme i Guds Rige, fordi der kun i dette Liv er Vand, ved Hjælp af hvilket de kunne blive fødte paany, og fordi der kun i dette Liv er Lejlighed til at omvende sig.

Disse Theologer ere snublede og snuble vedblivende, fordi de kun kjende den halve Sandhed. De gjøre ret i at tro paa Frelserens tydelige Lærdom, at Daaben er nødvendig for at kunne opnaa Frelse, men de tage fejl, naar de tro, at Evangeliet ikke kan forkyndes for dem, som ere døde — de Mennesker, hvis dødelige Legemer ere nedsænkede i Graven, og hvis Sjæle nu bo i Aandeverdenen. Ved at se, hvad der lærtes angaaende dem, som døde uden Evangeliet, faar man et Begreb om det tykke Apostasiens Mørke, der maa have hvilet over Menneskeslægten. Her skal kun gives et Exempel, taget fra Jonathan Edwards:

„Herren vil træde dem under Fødder med ubeskrivelig Grumhed. Han vil knuse dem, saa deres Blod oversprøjter hans Kjortel og farver alle hans Klæder . . . . I nogle hedenske Lande er det Skik at skaffe de Døde bort ved at grave et Hul i Jorden og fylde det med Brænde og lægge det døde Legeme paa dette, sætte Ild til Brændet og lade Luerne fortære Liget. Dette er et Sindbillede paa disse Sjæles Behandling i Helvede . . . . Hele Verden vil muligvis blive omdannet til en stor Sø eller flydende Klode af Ild, et stort Ildhav, i hvilket de Onde skulle kastes hid og did uden Hvile Dag og Nat og med Ildbølger hele Tiden væltende ind over deres Hoveder. De skulle for evigt være ved deres Sandsers fulde Brug. Deres Hoveder, Øjne og Tunge, deres Hænder og Fødder, deres Hjerter, Lunger og Indvolde skulle for evigt være fulde af gloende, sydende Ild, og de skulle ligeledes for evigt være i Besiddelse af Evnen til fuldtud at sandse Pinen . . . . Synet af disse Helvedes Kvaler vil forhøje Saligheden for de Frelste; det vil gjøre deres Lykke større; de ville sætte saa meget mere Pris paa deres egen salige Tilstand, at Synet vil gjøre det forstaaeligt for dem, hvor lykkelige de ere."

Saadanne modbydelige Lærdomme ere utilgivelige hos Folk, som tro paa den hellige Skrift. Lærde Mænd, som disse Rædselsforkyndere siges at være, burde vide bedre. De have Apostelen Peters klare og tydelige Udtalelse om, at Evangeliet blev forkyndt for de Døde, og de have ogsaa Pauli Erklæring om, at der var Nogle, som bleve døbte for de Døde. De første Kristne havde Kundskab om denne Sandhed. Der er et interessant Sagn, som stammer fra disse Tider, og som er bygget paa Peters Udtalelse, at Kristus „led Døden i Kjødet, men blev levendegjort i Aanden, i hvilken han ogsaa gik hen og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring". Dette Sagn kaldes Nikodemus' Evangelium. Her er en Oversigt over dets Indhold, taget fra Plumtrees „Aanderne i Fængsel":

„Karinus og Lencius, Simons to Sønner, vare iblandt dem, som

opstode af deres Grave ved Jesu Opstandelse, og som viste sig for Mange (Matt. 27: 57). De fortælle om, hvad de havde set og hørt i de Dødes Verden. De opholdt sig hos deres Forfædre i et tæt Mørke, da pludselig et Lys, klart som Solens, brød gjennem Mørket og skinnede paa dem. Adam, Patriarkerne og Profeterne henryktes over Lysets Komme. Esajas vidste, at det var det Lys, der skulde skinne for dem, som befandt sig i Dødens Skyggeland. Simon saa', at det var det Lys, som han glædede sig over skulde lyse for Hedningerne. Døberen, som ogsaa der udførte en Forløbers Gjerning, kom for at forberede Vejen og forkynde Guds Søns Komme. Seth fortalte, hvorledes Erkeenglen Mikael havde sagt til ham, medens han bad ved Paradisets Port, at en Gang om 5500 Aar skulde Guds Søn komme og lede hans Fader Adam ind i Paradiset til Barmhjertighedens Træ.

Imidlertid holdt Hades (Underverdenen personliggjort som en Medvirker i dette Drama) og Satan Raad sammen og fyldtes med Frygt. Han, som havde frelst saa mange af deres Ofre paa Jorden, og som havde oprejst Lazarus fra Graven, var nu ved at holde Indtog i deres Rige for at frelse alle dem, som vare i Forvaring, bundne med deres Synders Lænker. Og medens de talte, hørte de en Tordenrøst, som sagde: „I Porte, opløfter Eders Hoveder, ja, opløfter Eder, I evige Døre, at Ærens Konge kan drage ind!" Hades søgte forgjæves at lukke Porten og stænge Dørene. David og Esajas gjentoge højlydt de Profetier, i hvilke de havde forudsagt Himmelkongens Sejr. Døden og Hades skjælvede og indsaa, at de vare overvundne. De saa', at der var kommen En for at frigjøre alle dem, som vare bundne med deres syndige Naturs Lænker, og for at lyse op for dem, som havde stirret sig blinde i deres Synders tykke Mørke. Hades og Satan knurrede og gjorde Modstand uden Virkning. Adam og hans Børn bleve udfriede af deres Magt, og Satan og hans Hærskarer bleve ladte tilbage for at indtage deres Pladser. Da udrakte Herren sin Haand og sagde: „Kom til mig, alle mine Hellige, som have bevaret mit Billede." Adam og de Hellige stege op fra Hades med Glædessange og Taksigelser. Profeterne brøde ud i Jubelskrig. Erkeenglen Mikael førte dem til Paradisets Porte. Der bleve de modtagne af Enok og Elias, som ikke havde smagt Døden, og som skulde forblive der, indtil de skulde gaa tilbage til Jorden før Antikristens Komme. Der var ogsaa den omvendte Røver, som paa sine Skuldre bar det Kors, der havde bragt ham indenfor disse Porte. Korset, hvorpaa Menneskeslægtens Forløsning blev tilvejebragt, blev ifølge et andet Sagn efterladt i Hades som et evigt Vidne om den vundne Sejr og som Tegn paa, at Døden og Hades ikke skulde have Magt til at holde Nogen tilbage, som Herren havde tilgivet."

Kirkefædrene og Reformatorerne vare uenige med Hensyn til Spørgsmaalet, om der er Frelse for de uomvendte Døde. Augustine holder sig

til Daabens absolute Nødvendighed for at kunne opnaa Frelse og giver ikke dem noget Haab, som ere døde uden Daab. Calvin gik endnu længere, idet han ogsaa lod dette gjælde for Smaabørn. Flere Andre vare ligeledes sikre paa, at Frelse kun kunde opnaas i dette Liv. Paa den anden Side havde det „større Haab" Forsvarere iblandt de ældste Kirkefædre. Origenes, som levede i det 2det Aarhundrede, lærte, at Alle skulle blive frelste, idet Gud gjennem Kristus vil lede hele Universet til dette Maal, efter at Synderne have udstaaet Straffen for deres Overtrædelser. Denne Lære blev senere først forkastet af den engelske Kirke, men dernæst erklæret for ikke at være i Modstrid med dens Lærdomme. Den mest fremragende blandt Nutidens engelske Gejstlige, som har Haab for de Døde, er Frederik W. Farrer, Præst i Canterbury. Han holdt 5 Prædikener i Westminster Abbediet om „evigt Haab"; disse ere senere udgivne og have vundet stor Udbredelse.

De nævnte gode Mænd have talt sandt, men de gik ikke langt nok. Det Spørgsmaal venter endnu paa Svar: Hvorledes er det med Evangeliets frelsende Ordinancer? Hvis Evangeliet bliver prædiket for de Døde, er det da det hele eller kun en Del af det? Tro og Omvendelse bliver sikkert forkyndt, men hvorledes er det med Daab?

Paa dette Omraade var Verden i Mørke, indtil Herren igjennem Joseph Smith aabenbarede Læren om de Dødes Frelse. Da brød Lyset frem, og disse vanskelige Spørgsmaal besvaredes. Evangeliet bliver forkyndt i Aandeverdenen — Evangeliet i sin Helhed, indbefattet Daab til Syndernes Forladelse. De Levende paa Jorden kunne blive døbte for de Døde, og dersom de Døde fatte Tro og omvende sig, da vil dette Arbejde for dem blive regnet dem til Gode, som om de selv havde udført det. Paa denne Maade kommer der altsaa Harmoni tilveje mellem Jesu Ord til Nikodemus (Joh. 3: 3—6) og Pauli Omtale af Daab for de Døde (1. Kor. 15: 29).

Det var den 21. September 1823, at Englen Moroni erklærede, at disse Sandheders Gjengivelse var nær forestaaende, og den 3. April 1836 overleverede Profeten Elias i Kirtland Tempel Nøglerne til de Dødes Frelse til Joseph Smith og Oliver Cowdery. Tiden var kommen. Fædrenes Hjerter skulde vendes til Børnenes og Børnenes til Fædrenes, at ikke Jorden „skulde blive slaaet med Ban".

Joseph modtog Linie paa Linie vedrørende dette Emne, indtil Nauvoo Templet var færdigt til disse Ordinancers Udførelse. Han havde en klar Forstaaelse af dette gjengivne Princip. Hans senere Aar vare optagne af det. Medens han var i Landflygtighed, skrev han til Kirken om dette Emne. Vi citere deraf Følgende:

„Og nu, mine kjære og elskede Brødre og Søstre, lader mig forsikre Eder, at disse ere Principper med Hensyn til de Døde og Levende, som ikke ligegyldigt kunne forbigaas, da de høre til vor Saliggjørelse.

Thi deres Frelse er nødvendig og fornøden til vor Salighed, som Paulus siger angaaende Fædrene, „at de ikke kunne fuldkommes uden os"; ejheller kunne vi fuldkommes uden vore Døde."

„Det er nok at vide . . . . at Jorden vil blive slagen med Ban, medmindre der er et eller andet sammenføjende Led imellem Fædrene og Børnene angaaende en eller anden Gjenstand, og ser hvilken er denne Gjenstand? Det er Daaben for de Døde. Thi vi kunne ikke fuldkommes foruden dem, ejheller kunne de fuldkommes foruden os. Ejheller kunne de eller vi fuldkommes foruden dem, der ogsaa ere døde i Evangeliet, thi det er fornødent, medens Tidernes Fyldes Husholdning oprettes, hvilken Husholdning nu er begyndt at oprettes, at en fuldstændig og fuldkommen Forening og Sammenføjning af Husholdninger og Nøgler og Magter og Velsignelser skal finde Sted og blive aabenbaret lige fra Adams Dage til nærværende Tid. Og ikke alene det, men ogsaa det, som aldrig har været aabenbaret fra Verdens Grundvold, men har været skjult for de Vise og Forstandige, skal aabenbares de Umyndige og Diende i denne Tidernes Fyldes Husholdning." (Pagtens Bog 128: 15,18).

Ved en anden Lejlighed sagde Joseph: „Det største Ansvar, som Gud har lagt paa os i denne Verden, er at sørge for vore Døde." Endvidere: „De Hellige, som forsømme at udføre dette for deres afdøde Slægtninger, gjøre saa med Fare for at miste deres egen Frelse." Ogsaa „de Hellige have ikke for megen Tid til at frelse og forløse deres Døde og samle deres levende Slægtninge sammen, før Jorden bliver slaaet med Ban."

Hvilke ere da Grundprincipperne i Læren om Frelse for de Døde? Følgende kunne i det mindste nævnes: Først, at enhver Sjæl maa adlyde Evangeliets uforanderlige Lov for at kunne blive frelst. Dernæst maa hele Menneskeslægten forenes til et Hele. Der maa være et Bindeled mellem Fædrene og Børnene. Fædrenes og Børnenes Hjerter maa vendes til hinanden. Fædrenes Frelse er nødvendig for vor Frelse. Vi kunne ikke gaa alene ind i vor Faders Rige. Læg Mærke til Ordene i Englens Budskab: Det Baand, som binder den menneskelige Familie sammen, er ikke ydre Tvang, men Hjerterne selv udgjøre Leddene mellem Fader og Søn fra det første Menneske paa Jorden til det sidste. Hvor ædel er ikke denne Tanke! Kjærlighed, Guddommens evige Fader- og Moderkjærlighed, er den Kjæde, der sammenbinder Menneskeslægten.

Hvad har nu alt dette at gjøre med Genealogi? Jeg haaber, at Svaret allerede er klart for os. Denne Sammenføjning Led for Led af alle Jordens Slægter kan kun blive gjort ved at tilvejebringe Navnene paa de Mennesker, hvoraf disse Familier bestaa, tilligemed visse Oplysninger om dem, ved Hjælp af hvilke deres Identitet kan paavises, saasom Fødsels- og Dødsdag, Stedet, hvor de boede, og Navnene paa dem,

med hvem de vare beslægtede. Naar disse Ting ere bragte tilveje, kunne Optegnelserne begynde og det sammenbindende Arbejde gaa for sig i Herrens Templer, hvor da de Levende udføre dette Arbejde for sig selv og for de Døde.

Dette Arbejde tilhører de Sidste-Dages Hellige. Det er en Del af det gjengivne Evangelium, som vi have modtaget. At finde disse Navne med de nødvendige Datoer er Genealogens Arbejde. Det vil heraf ses, at den Paastand, som blev fremsat i Begyndelsen af denne Artikel, er sand, at enhver Sidste-Dages Hellig burde være en Genealog.

Ligesom Herren bestemte, at hans Kirke og Rige skulde oprettes i dette Frihedens Land, saaledes har han ogsaa paavirket Menneskenes Hjerter, saa at de udføre et forberedende Arbejde for de Dødes Frelse. Børnenes Hjerter ere blevne vendte mod deres Fædre paa en vidunderlig Maade. Før disse Aabenbaringer fra Gud til Joseph Smith omfattedes de genealogiske Spørgsmaal med saare ringe Interesse, men kort efter vaktes Interessen over hele Linien. I Aaret 1844 (omtrent paa den Tid, da de første Daabshandlinger udførtes for de Døde) blev det første genealogiske Selskab i de Forenede Stater organiseret i Boston, Mass. Dets Navn er »New England Historical and Genealogical Society«, og det er stadig i god Fremgang. Efter denne Begyndelse er der organiseret mange genealogiske Selskaber baade i dette Land og i Storbritannien. Disse Selskaber have til Hensigt at samle, opbevare og udgive Fortidens Optegnelser over Byer og Steder samt over Familier. Boston-Selskabet udgiver et Tidsskrift, som er i sit 65. Aar. Dette Tidsskrift staar nu i saa høj Pris, at et helt Sæt er blevet kjøbt for 400 Dollars (1480 Kr.) og et enkelt Bind for 75 Dollars (277 Kr.). Selskabets Bibliothekar skriver i et Brev, dateret 29. August 1911, som Svar paa nogle Spørgsmaal, jeg havde tilstillet ham:

„Ingen veed, hvor mange Bind om Genealogi vi nu have i vort Bibliothek. Vi have aldrig ulejliget os med at undersøge hverken dette, eller hvor mange Titler der er. Vor Hovedopgave har været at tilvejebringe alt muligt i denne Retning, saaledes at vi kunne skaffe ethvert amerikansk Slægtregister, der forlanges. Vi have betalt fra 5 til 150 Dollars for Stykket af Hefter og Ark, der kun gjøre den Nytte, at de fuldstændiggjøre vor Samling. Det er uomtvisteligt det første Bibliothek i sit Slags paa Grund af dets ypperlige Samling af trykte Værker, dets Manuskript-Samling og dets Beholdning af Dobbelteexemplarer."

Bibliothekaren ved Newberry Bibliotheket i Chicago fortæller mig, at det rummer 6000 Bind Genealogi foruden 3000 Bind By-Historie, af hvilke mange indeholde genealogiske Oplysninger, og omtrent 600 Bind om Ridderskab og Adel. De have fuldstændige Tabeller, der indeholde næsten 1,000,000 Navne. Kongressens Bibliothek indeholder omtrent 4500 genealogiske Værker foruden et stort Antal Bøger om genealogiske Spørgsmaal.

(Fortsættes.)

Tirsdag den 15. Oktober 1912.

Sladder!

I et jydsk Dagblad læse vi Følgende:

„Hvis Mennesker kunde forstaa, hvad Ondt Sladder anretter, mon de da vilde fortsætte med, som deres bedste Tidsfordriv, at rakke Andre til? Her er det igjen Uvidenhed, Mangel paa Forstaaelse af, hvad vi Mennesker skylde hverandre. Det er sørgeligt, at der existerer saa mange menneskelige Væsener uden højere, aandelige Interesser. Enhver Sladdersøster stempler jo sig selv som et Væsen, der staar saa uendelig lavt i aandelig Kultur. Og de, som give sig af med Sladder, ere tillige Kujoner! Helt sjældent træffer man hos slig en Person Mod nok til at vedkjende sig sine Sladderhistorier. De Mennesker, der bagtale og skjænde andre Menneskers gode Navn og Rygte uden at kunne lægge Beviserne imod disse Mennesker frem paa Bordet og vise Sort paa Hvidt for, at de have Ret til at dømme Vedkommende, disse Mennesker ere Forbrydere af samme Slags som Tyve, der stjæle af Havesyge og ikke fordi de trænge til Brød!

Bagtalelser ere ligesom Sædekorn, der spredes for Vinden! Et ondt, stygt Ord kan aldrig tages tilbage. Man kan aldrig gjøre den Uret god igjen. Der er den onde, modbydelige Sladder og den tankeløse Sladder. Der er de Væsener, hvis største Glæde det er at stifte Skandale, at fabrikere usandfærdige Historier, disse Væsener fryde sig lig Vampyrer over deres Opfindsomhed. Hvilke stakkels mislykkede Skabninger disse ere. Saa er der Andre, som af lutter Uvidenhed og Dumhed sladre og fortælle løst og fast om denne og hin. Der findes nogle af begge Slags; blot de selv anede, hvorledes de blive trukne igjennem og sølede til af saakaldte Venner og Veninder — Væsner af samme Kaliber som de selv.

Der er et gyldent Ordsprog, som siger: „Kan du ikke sige noget Godt om din Næste, saa ti stille". Det er svært at lære at tie, men det kan læres. Og det er sikkert et Forsøg værd for Alle, der ønske at regne sig iblandt dannede Mennesker."

Disse Udtalelser indeholde en stor Sandhed, uagtet den er fremsat i et temmelig kraftigt Sprog. Et af de ti Guds Bud lyder jo saaledes: „Du skal ikke bære falsk Vidnesbyrd mod din Næste". At udsprede usandfærdige og nedsættende Historier om vore Omgangsfæller er saa lavt og simpelt, at vi vel kunne gaa ud fra, at ingen virkelig Sidste-Dages Hellig gjør sig skyldig i den Synd: at bære falsk Vidnesbyrd. Vi skulle vogte os for at omtale og udsprede vore Medmenneskers Fejl og Ufuldkommenheder, selv om det maaske ikke kan henføres under Beteg-

nelsen: falsk Vidnesbyrd. Et Menneske kan sige saa uhyre meget om et andet Menneske, der altsammen kan være sandt, og dog kan Omtalen af det være en stor Synd. Vi have alle vore Fejl og Svagheder, og vi burde derfor bære over med hinanden, hjælpe hinanden til at komme over dem og ikke omtale dem til Uvedkommende, fremfor alt ikke i større Selskaber eller Forsamlinger. Naar vi mødes med hinanden i en selskabelig Sammenkomst i Hjemmet eller for at dyrke Gud paa Sabbaten eller ved andre Lejligheder, da burde vi kun tænke paa og omtale det Gode og Ædle hos hinanden — vi ere jo Alle i Besiddelse af noget Godt — og fuldstændigt glemme og ignorere alt det, som kan have en daarlig og nedslaaende Indflydelse. Der er maaske dem iblandt os, der ikke leve, som de burde; nogle af dem overtræde maaske Visdomsordet, andre forsømme deres Forsamlinger eller ere uforsigtige i deres Tale, men saadanne Ting skulle vi ikke omtale i vore Forsamlinger, hverken offentligt eller privat, thi det har altid en daarlig Indflydelse og udretter aldrig noget Godt.

Dersom en Bank er ved at gaa fallit og dens Finanser ere i Uorden, da gjælder det for dens Embedsmænd at tie stille med disse Ting og altid at vise et glat Ansigt; mangen Gang er en Forretning kommen heldig over en Krise, naar denne Fremgangsmaade er fulgt, medens den vilde være redningsløst fortabt, hvis dens Tilstand var bleven bekjendt. Skjænd paa et Barn fra Morgen til Aften; siig til det et Hundrede Gange om Dagen, at det er uartigt, og det vil blive dobbelt uartigt som Følge af denne vrede Tiltale. Saaledes som vi tænke, saaledes ere vi, og saaledes som vi faa Andre til at tænke, saaledes ere de.

Hvis der findes Daarligheder iblandt os, blive de kun værre ved at omtales offentlig. Dersom en Broder eller Søster overtræder Kirkens Love, maa Sagen indankes for dem, som ere bemyndigede til at handle i den Slags Ting, og de, som have Beviserne ihænde, bør bringe dem til rette Vedkommende og ikke omtale dem til Andre, som ikke have Noget med Sagen at gjøre. Dette gjælder for saadanne Overtrædelser, som have Udelukkelse til Følge, hvis de virkelig have fundet Sted og hvis vedkommende Medlem erklæres skyldig af dem, som efter de fremlagte Beviser have Ret til at dømme i disse Sager.

Alle andre Fejl og Ufuldkommenheder, som vi se hos vore Trosfæller, burde vi slet ikke omtale til Andre end Personen selv. Vi ere alle ufuldkomne og fejle ofte; derfor burde vi være overbærende og se igjennem Fingre med hinandens Svagheder. Vi burde søge at modarbejde Synd og Daarlighed i alle dens Former ved at omgaas hinanden med Kjærlighed og tale Godt om hinanden.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældste A. Wilford Nielsen er løst fra sin Missionsvirksomhed i Skandinavien og forlod Aarhus den 30. September og rejste fra Liverpool den 4. Oktober med Dampskibet „Tunisian".

Beskikkelse. Isaac Axel Jensen er beskikket til at arbejde i Kjøbenhavns Konference og Hans Peder Wamsel i Kristiania Konference.

Missionærernes Æresliste for September 1912.

1. Skrifter uddelte.

1. Arno W. Sørensen, Kristiania Konf., Larvik Gren........ 3641
2. Victor D. Nielsen, Kristiania Konf., Larvik Gren 3299

2. Bøger omsatte.

1. Arno W. Sørensen, Kristiania Konf., Larvik Gren........ 564
2. Victor D. Nielsen, Kristiania Konf., Larvik Gren 397

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. C. Earl Anhder, Kjøbenhavns Konf., Kjøbenhavns Gren.... 947
2. Arno V. Sørensen, Kristiania Konf., Larvik Gren 782

4. Evangeliske Samtaler.

1. Walter E. Fridal, Bergens Konf., Bergens Gren 94
2. Norman Andersen, Bergens Konf., Bergens Gren 88

Dødsfald i Holbæk.

Svend Christensen, Søn af Niels Peter og Thora Christensen i Holbæk, N.-V. Sjællands Gren af Kjøbenhavns Konference, afgik ved Døden den 7. September 1912 efter to Aars Sygdom. Svend sagde „Farvel" tre Gange, kort før han døde, og da hans Moder spurgte ham, hvor han gik hen, svarede han: „Det siger jeg ikke." Begravelsen fandt Sted fra Kapellet i Holbæk den 10. September og overværedes af mange Søskende og Venner. Grensforstander N. L. Hansen præsiderede, og Konferencepræsident H. A. Bjørkman talede trøstende og medfølende Ord til de sørgende Efterladte. Efter at Salmen: „Nærmere Gud, til dig" var afsungen, førtes Liget til Kirkegaarden, hvor en Salme blev sungen, og hvor Graven indviedes af Præs. Bjørkman.

Et godt besøgt Møde afholdtes om Aftenen, og paa dette udtalte Mange deres Tilfredshed med den Maade, hvorpaa Mormonerne afholde Sørgegudstjeneste.

Søndagsskolernes Program for November 1912.

For 1., 2. og 3. Klasses Lektier, se „Stjernen“ Nr. 20, Side 314, 60. Aargang. Tag 2. Klasses for 1., 3. Klasses for 2. og 4. Klasses for 3. Klasses Lektie.

4. Klasse.

29. Lektie: Joseph Smith forfølges for Optegnelsernes Skyld — rejser til Pensylvanien — begynderat oversætte — Martin Harris — Manuskriptet tabes. Joseph Smiths Levnetsløb, Side 13—15.

30. Lektie: Oliver Cowdery — Gjengivelsen af det Aaronske Præstedømme — Oversættelsen fuldendes — Mormons Bog udkommer i Trykken. Joseph Smiths Levnetsløb, Side 15—21.

31. Lektie: Gjengivelsen af det Melkisedekske Præstedømme — Kirken organiseres med sex Medlemmer — Den første Prædiken — Det første Mirakel — Kirkens første Konference. Joseph Smiths Levnetsløb, Side 22—26.

En Missionærs gode Forsætter.

Ældste Andrew K. Smith, en Søn af Præsident Joseph F. Smith, overværede den i Sommer afholdte Missionær-Konference i Rotterdam og skriver herom Følgende til sin Moder:

„Vi havde tolv Forsamlinger og vare travlt beskjæftigede med at modtage Raad og Formaninger. Det blev forlangt af enhver Missionær, at han skulde tage Del i Diskussionen. Jeg vendte tilbage til Leipzig med mange nye Synspunkter og med mange Forsætter. Jeg tror, at det var Præsident Lund, som en Gang sagde: „Det er bedre at fatte gode Forsætter og bryde dem end slet ikke at fatte dem.“ Jeg vil meddele dig nogle af mine Forsætter:

1. Jeg har isinde at staa op Kl. 7 hver Morgen eller før, ligegyldigt hvad Tid jeg kommer i Seng.

2. Jeg vil spise regelmæssigt og med Maade og aldrig overtræde Visdomsordet.

3. Det er lige meget, om jeg uddeler 3 eller 75 Skrifter, men jeg vil 5 Dage i Ugen bruge 2 Timer hver Dag til samvittighedsfuld Skriftuddeling.

4. Jeg vil ikke opholde mig paa mit Værelse fra Kl. 9,30 om Morgenen til Kl. 9 Aften, undtagen usædvanlige Forhold kræve det.

5. Jeg vil være punktlig ved alle Maaltider, Indbydelser og Møder.

6. Jeg vil studere min Bibelklasse-Lektie, min Søndagsskole-Lektie, Lektien til Brødre- og Præstedømsmøderne etc. ligesaa trofast og grundigt som nogen anden Missionær eller Medlem i Grenen.

7. Jeg vil adlyde alle Instruktioner og Formaninger, som jeg modtager fra mine Overordnede.

8. Jeg vil lægge Bestemthed, Energi, Samvittighedsfuldhed, Tilfredshed, Ydmyghed og Bøn i mit Arbejde.

9. Jeg vil altid være forberedt paa at kunne tale om interessante og velvalgte Emner, men alligevel være afhængig af Aandens Vejledning i Valget af det, som jeg skal tale om.

10. Jeg vil elske Gud, Missionærerne og de Hellige og ære og respektere min Fader og min Moder ved at respektere mig selv baade offentlig og privat. „Vær sand imod dig selv, og deraf følger, ligesom Natten følger Dagen, at du ej kan være falsk mod nogen Mand."

Improvement Era.

Kan vi glemme?

Af Dr. James E. Talmage i »Improvement Era«.

Hvem af os har ikke mange Gange dadlet vor upaalidelige Hukommelse, som synes at ville skjule det, som vi ved en given Lejlighed helst ønske at bringe frem? Hvem har ikke ønsket at være i Stand til at kalde Fortidsminder og Begivenheder frem i vor Erindring, naar som helst vi ville? Dog er der Mange, som, og jeg tror vi alle til Tider, ere taknemlige for, at Glemselens mørke Tæppe lægger sig over meget af det, som vi ere glade for at have glemt.

Det fortælles, at en Filosof en Gang udbrød: „O, gid Guderne vilde give mig Evnen til at glemme!" Hvor ofte stige ikke Fortidsminderne op foran os ligesom Spøgelser for at plage og forurolige os. Bevidstheden om forsømte Lejligheder, om begaaede Misgjerninger, Erindringen om vanhellige Tanker, om grimme Ord og syndige Handlinger, hvor alle disse dog rykke ind paa os i vore stille Timer og forstyrre vor Ro og vor Glæde, ja, endog de hellige Øjeblikke, i hvilke vi bøje os i Bønnen. Med Glæde vilde vi slette de Optegnelser ud af vor Hukommelse, som vi gjennem Tanke, Ord og Handlinger have indskrevet der, og som martre og pine. Den betænksomme Sjæl er taknemlig for at være i Stand til at glemme og vilde ikke ønske at komme i Besiddelse af Evnen til at huske Alt.

Det er dog min Mening, at naar vi bebrejde vor Hukommelse for dens Usikkerhed og Troløshed, naar vi beklage os over vor Mangel paa Evne til at gjenkalde i Erindringen en Udtalelse eller Begivenhed, som vi i Øjeblikket have Brug for, da lægge vi Skylden paa urette Sted. Det er ikke hos Hukommelsen, men hos Erindringen, at Fejlen ligger. („At erindre er at komme noget i Hu, fordi man vil komme i Hu, altsaa at bruge Hukommelsen vilkaarligen." Sibbern.) Hukommelsen er Sjælens Bibliothek, hvori alle Tanker, Handlinger og Begivenheder, som have taget Plads i Livet, samles. Alle disse blive lagte tilside ligesom Bøger paa Hylder. Ikke et Bind gaar tabt, ikke et Blad bliver

ødelagt. Formedelst vanemæssig Ligegyldighed ligge de maaske i skjødesløs Uorden, bedækkede med Støv og angrebne af Møl. Vi anse dem for alene at høre Jordelivet til, og derfor forsømme vi dem, men de ere ikke tilintetgjorte, og deres Blade kunne endnu læses. Erindringen er Bibliothekaren, hvis Opgave det er at stille Bøgerne paa Plads og bringe Siderne i Orden, og som, naar han bringes ud af den Sløvhedstilstand, hvori han saa ofte falder, kan bringe dem frem efter Forlangende, børste Støvet af dem og fremlægge dem aabnede for Undersøgelsen.

Lad os prøve paa at udvikle Erindringen i Stedet for Hukommelsen, thi denne sidste er vanskelig at kontrollere. Den virker uafhængig af os ligesom Legemets Muskler, men den første kan bringes til at tjene os.

Tror du, det er muligt fuldstændig at glemme — at viske blot en eneste Ting ud af vor Hukommelse saaledes, at den aldrig mere kan gjenkaldes i Erindringen? Nej! denne Evne er ikke givet til Mennesket. Det menneskelige Sind er ligesom Oldtidsfolkenes Pergament — en Inskription kan skrives ovenpaa en anden, uden at denne tilintetgjøres. Har du nogensinde tænkt over dette Pergaments vidunderlige Egenskaber? Lad mig forklare dem.

I gamle Dage, da man ikke kjendte til Nutidens billige Papir eller til Bogtrykkerkunsten, og da man skrev Bøger med Haanden Bogstav for Bogstav, blev hver Bog en Kostbarhed, som kun de Rige kunde anskaffe sig. Dyrets Skind blev omdannet til Pergament — et Skrivemateriale langt mere kostbart og forholdsvis langt mere holdbart end Nutidens Blade og Bøger, som blive læste i Hast eller maaske helt og holdent forbigaaede og kastede til Side. Paa dette Pergament blev Forfatterens Tanker nedskrevne med stor Nøjagtighed og Forsigtighed. Sommetider skete det, at Bogens Materiale var af større Værdi end Optegnelserne, som den indeholdt — noget, som kan siges om mangen en Bog i vore Dage, selv om Papiret er billigt. Men i de Dage kunde man ikke kaste det kostbare Pergament bort, fordi der var skrevet paa det. Var Optegnelsen mindre værdifuld, og vilde man bruge Pergamentet til en anden af større Betydning, da gjorde man Brug af Alkemistens Kunst og fik ham til at udslette den gamle Inskription saaledes, at der blev Plads til den nye.

Paa denne Maade bleve theologiske Afhandlinger udviskede for at give Plads for Historieskriverens Beretning. Denne blev igjen udslettet, for at en Digters poetiske Udgydelser om Ridderskab og Kjærlighed kunde faa Plads, og efter at dette havde opfyldt sin Bestemmelse, led det samme Skjæbne som de forrige Inskriptioner, og paa Pergamentet optegnedes saa Videnskabsmandens Argumenter og Tankeslutninger, som igjen efterfulgtes af en nyere Forfatters Værk.

Lad os nu ikke for et Øjeblik tro, at disse Optegnelser ere gaaede tabte. Vore Dages Kemi staar langt over Oldtidens Alkemi, fra hvis Aske den opstod, og ved Hjælp af kemiske Processer er hver enkelt af disse bragte frem for Lyset og kunne i vore Dage læses i den Orden, hvori de vare nedskrevne. Ved Hjælp af en Behandlingsmaade, som ikke

kan forstaas udenfor Laboratoriet, ere alle disse — Videnskabsmandens Theori, Historikerens Afhandling, Poetens Digterværk og den gamle Theologs Forklaring — blevne fornyede og gjort læselige, og saaledes blive Ord, hvis Nedskrivere forlængst ere hensmuldrede til Støv, læste og forstaaede i vore Dage.

Menneskets Sind er et saadant Pergament. Sammenligningen er ikke original, men jeg laaner den for tydeligere at belyse det Emne, som jeg søger at udvikle. Et nyt Indtryk kan maaske for en Tid udslette et tidligere fra vor Hukommelse, ligesom dette igjen maaske giver Plads for et andet, men før eller senere vil hver eneste af disse ved Hjælp af de mystiske Processer i Naturens store Laboratorium blive fornyede i deres oprindelige Orden, og efter disse Optegnelsers Beskaffenhed ville Menneskene blive dømte.

Hver nok saa ubetydelig Del af vor legemlige Organisme er i Besiddelse af denne Huskeevne. Enhver Handling, hvad enten den er vigtig eller ubetydelig, efterlader sit Stempel paa de Organer, som bleve benyttede til dens Udførelse, og vil lede til en Gjentagelse af denne Handling. Hverken Sjæl eller Legeme vil glemme disse Erfaringer, ikke en Gang Graven kan fratage dem denne Kundskab. Et Legeme, som er blevet vant til Udsvævelser og Laster, vil komme frem af Graven og forlange sine syndige Lyster tilfredsstillede. Lær Maven og Nervesystemet at finde Behag i en Drankers Svirelag og i kjønslige Udsvævelsers Orgier, da vil det opstandne Legeme sikkert kræve de samme Lasters og Tilbøjeligheders Tilfredsstillelse. Graven kan ikke dræbe disse Lidenskaber; Legemet kan ikke glemme.

Vi tale om Menneskets „anden Natur“. Det er et urigtigt Udtryk, thi vi have kun een Natur, og denne Natur repræsenterer den algebraiske Sum af alle de Vaner, som vi have lagt os til. De mikroskopiske Celler, Musklernes Fibre, Hjernens og Nervernes fine Væv, alt er underkastet vor Opdragelses gode eller daarlige Indflydelse. Ingen hverken god eller daarlig Handling er uafhængig og uden Indflydelse. Dens Indflydelse vil gjøre sig gjældende i en Tilbøjelighed til at gjentage den. Fibre og Celler ville huske deres Lektie, og villige Elever, som de ere, ville de saa meget lettere være i Stand til at gjentage Handlingen.

Det vilde være en behagelig Fornemmelse for en syndefuld Sjæl, om hele Fortiden i Sandhed var glemt; men Fremtiden har en Dag ivente for os, paa hvilken vort Livs mindste Enkeltheder ville blive bragte frem — en Fornyelse og Afsløring af Sjælens Pergament, som enhver af os maa kjendes ved. Vi kunne maaske glemme for en Tid, men en Gang ville vi alle huske det Hele, og Erindringen om vort Liv vil enten være vor Velsignelse eller Fordømmelse.

Skeptikeren har ladet haant om Tanken om en Skytsengel, der optegner Menneskets Handlinger; men selve Menneskelegemets Celler optegne de Erfaringer, som de have gjort. Ikke en Fiber glemmer, ikke en Celle mister sin Hukommelse Det er ligeledes sandt, at det livløse Stof, ligesaavel som det levende Cellevæv, opbevarer en Optegnelse om

Fortiden. Tænk paa de følgende kraftige Udtryk af en Forfatter, hvis Navn jeg ikke i Øjeblikket erindrer:

»'De minibus non curat lesc. — (Loven beskjæftiger sig ikke med Smaating) er en retslig Grundsætning, men i Naturens Ordbog ere Ordene stort og smaat kun brugte til indbyrdes Sammenligninger. Naturen kjender ikke til Ubetydeligheder, og dens Love ere ligesaa uomstødelige overfor et Atom som for en Verdensdel eller en Planet. Intet Atom kan blive forstyrret i Rummet eller gjennemgaa nogen Forandring i Temperatur, Elektricitet eller i nogen materiel Tilstand uden at have Indflydelse paa de omgivende Atomer. Formedelst den samme Lov bliver denne Indflydelse meddelt til de andre Atomer og forplanter sig til hele Universet. Enhver Bevægelse, enhver Handling, enhver Villiesytring, Lidenskab eller Følelse og enhver Tanke er forbunden med atomisk Forstyrrelse. Som Følge deraf vil enhver saadan Handling eller Proces indvirke paa alle Verdensrummets Atomer. Uagtet Virkning og Modvirkning ere lige, saa blive Atomerne dog ikke ved Modvirkningen bragte tilbage til deres forrige Plads og Tilstand. Som Følge deraf er Virkningen af selv den mindste Forandring ikke ophævet, men bliver paa en eller anden Maade fortsat uafbrudt. Derfor findes der ikke alene i Menneskets Samvittighed og i Skaberens Alvidenhed, men ogsaa i den ydre materielle Natur, en uudslettelig, uforgængelig Optegnelse af enhver udført Handling, ethvert Ord, ja af enhver Tanke og ethvert Ønske, opstaaet i Menneskers Bryst fra vore første Forældres Fødsel til Menneskeslægtens sidste Dag. Saaledes vil der findes haandgribelige Spor af vore hemmeligste Synder, som ville holde sig, til Tiden flyder ind i den Evighed, som Religionen alene paastaar at have Erkjendelse af."

Har du nogensinde undersøgt de Forsteninger, som Geologerne grave ud af Jorden fra længst forsvundne Tidsperioder? Hvilken Historie de fortælle! Hvor fuldkomment de vidne om Førtidens Tilstande! Fodspor i den haarde Sandsten have aabenbaret for os, at Fugle, Krybdyr og Pattedyr have levet og ere uddøde, længe før Mennesket kom paa Jorden. Den haarde Bog af Sten kan læses af dem, som have lært at tyde dens Sprog, og vil fortælle dem om forbigangne Tidsaldres Dyre- og Planteliv og Naturbegivenheder. Læg Mærke til Winchells Ord, som han blev inspireret til at skrive, da han betragtede nogle forstenede Fodspor:

„Det er en højtidelig og indholdsrig Tanke at dvæle ved, at stumme og ubevidste Skabningers Fodspor ere blevne bevarede i al deres Fuldkommenhed i saa mange Tusinde Aar. .... Det ensomme tobenede Dyr, som, før Mennesket blev født, vandrede langs med Ny-Englands Kyster, har sat Fodspor i det bløde Sand, som Landets Hævninger og Sænkninger og Aartusinders Naturbegivenheder ikke have kunnet viske ud."

Endvidere have vi følgende Linier fra Emersons Pen: „Enhver Ting i Naturen har travlt med at skrive sin egen Historie. Planten saavel som den lille Sten følges af deres Skygger. Rullestenen efterlader en Fure paa Bjergets Sider, Floden sit Leje i Jorden og Dyret sine Ben i Jordlagenes Stratum; Bregnernes Blade ses i Kullene, og selv den faldende Draabe indhugger sin Historie paa Stenens Overflade. Ved

Hjælp af Fodspor i Sneen og paa Jorden kunne vi læse Udviklingens og Fremskridtets Historie."

Ikke en Gang Jordens Sten glemme deres Fortid. Tør vi sige, at Menneskesjælen er mindre paalidelig? Nej! Længst forsvundne Tiders Forsteninger komme frem for at vidne om det, som een Gang fandt Sted. Taknemlige maa vi være over, at der er en Mulighed for, at vi kunne faa de senere Optegnelser til at fortælle om Fremgang og Udvikling, saaledes at Fortidens Fejl og Synder maa blive opvejede og afbalancerede, selv om de ikke kunne blive tilintetgjorte. Vanen er de ophobede Følger af enkeltvise Handlinger; hver eneste Handling efterlader sit Fodspor paa Legeme, Sind og Sjæl, og ligesom man ruller en af Oldtidens Pergamentsruller op, saaledes vil vort Livs Optegnelse blive oprullet og fremlagt paa Dommens Dag.

Nej! vi glemme ikke; vi kunne ikke glemme.

Missionærernes Rapport for September 1912.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Christen M. Jensen	Aalborg	12	7469	131	1859	355	45	1		2
Peter H. Sørensen	Aarhus	18	14810	376	4662	419	130	9	2	3
Henry A. Bjørkman	Kjøbenhavn	15	14202	690	4915	308	90	5	4	3
Hyrum D. Jensen	Bergen	14	8566	434	3520	830	112	2		
C. M. Nielsen	Kristiania	21	29656	2187	1548	1018	125			
Fred. C. Mickelson	Trondhjem	9	5110	198	2338	303	57			
Totalsum for Missionen		89	79813	4916	18842	3133	559	17	6	8

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).